

mä, hyvä herra, kun luulette, että minä antautuisin teidän narriksen ne..... Keksintö..... keksijä..... erinomaista, he he.....

Nyt muutamat hänen seuralaisensaakin yhtyivät kohteliaasti nauruun. Marcuksen kädet puristautuivat nyrkkiin ja hänen äänensä vapisi, kun hän miltei kulsken kysyi:

— Herra päällikkö, tarkotatteko, ettei se olisi totta.....?

— Tässä suhteessa te keksitte oikean selityksen..... — hohotti päällikkö ihastuneena sukkeluuteensa. — Ette siis olekaan niin tyhmä kuin näytätte!

— Eikö päällikkö siis tiedä, että minä olen jo keksinyt lentokoneen? Päällikkö oli parantumattoman juoppouden tähden erotettu armeijasta ja pantu tähän virkaan. Hän ei välittänyt mitään virastaan — sen tähden hän ei nytkään tietänyt, että hänen vankinsa oli samanniminen keksijä. Hän remahti yhä rajumpan nauruun ja hänen suuri suunsa, jossa näkyi pari kolme ruskeata hammasta, aukeni ammolleen kuin vanha uuninsuu.

— Yhä erinomaisempaa! Te olette jo keksinyt..... siis valmis keksijä! Mikä kunnia meidän köyhälle talollemme, hehe..... — hirtui hän aivan kuin vanha, lihava orhi. Sitten hän tekeytyi ankaran näköiseksi, suoristi itseään ja lisäsi mahdollisimman virallisesti:

— Nyt tämä ilveily saa riittää! Sillä tietäkää, että täällä ei ole mitään keksijöitä! Te ette ole "keksijä", vaan tutkintovanki numero 30! Ymmärrätkö?

Marcus oli muuttunut kuolonkalpeaksi; hänen hampaansa kirskahtivat ja hänen silmissään leiskui hurja tuli, kun hän astui askelen e teempäin ja sanoi käheällä, läpitunkevalla äänellä:

— Roisto! Minä olen tehnyt valtakunnan hyväksi enemmän kuin tuhannen tuollaista vanhaa narria! Ja te kohtelette minua tuolla tavoin! Ulos! Ihän inhottaa nähdä teitä!

Jos joku terroristi olisi päällikkö silmään edessä kauhealla pommilla yhtäkkiä hävittänyt vankilan, ei se hänen mielestään olisi ollut mitään tuon verisen rikoksen rinnalla! Hänen harva partansa alkoi tärähtä, hän ähkyi ja puhkui hetkisen kuni haavotettu metsäkarju. Ja niinkuin tämä vihollisten lähestyessä viimeisen kerran nousee uhkaavasti karjahtaen — samoin karjui päällikkö: — Ooh! Ooh! Se oli sinun loppusi! Viekkä hänet pimeimpään karsseriin! ei — ruoskikaa hänet heti kuoliaaksi! Heti, heti!

— Sitä parempi! — huudahti Marcus pilkallisesti. — Sitten minun ei ainakaan enään koskaan tarvitse nähdä teidän siankasvojanne!

— Ooh, ooh! — röhöi päällikkö uudesta kerran toisensa jälkeen, mutta sanat olivat häneltä loppuneet. Silloin hänen kasvonsa muuttuivat äkkiä harmaansinisiksi, hän tarttui rintansa, horjui. Mutta tällöin riergivät kaikki tukemaan päällikköänsä ja hänen apulaisensa sopotti pelästyneenä:

— Teidän ylhäisyytenne! Suvaitkaa poistua..... te voitte pahoin..... Minä toimitan heti käskyanne täytetyksi.....

He taluttivat päällikkön ulos ja sulki ovi. Kun päällikkö tuli huoneeseensa, joi hän yhteen henkkyseen suuren juomalasillisen viinaa. Se virkisti heti sen verran, että hän jaksoi ärjäistä:

— Antakaan heti ruoskimiskäskey! Tahdon itse tulla katsomaan ja kuuntelemaan, kun hän rukoo milnulta armoa!

— Herra päällikkö! — alkoi apulainen arasti. — En tiedä..... uskaltaako sitä tehdä, sillä hän on todella keksijä.....

— Mitä..... kuka? — kysyi päällikkö lyhyesti ja tulkittomasti.

— Se, joka keksi sen uuden lentokoneen, joka.....

Hän ei jatkanut enempää, sillä päällikkö tuijotti häneen ikäänkuin mustimpaan ensiluokan kummitulseen..... Sitten hän kaatoi itselleen toisen lasillisen virvotusjuomaa ja kumosi sen vitkastelematta kurkkunsa, josta alkoi kuulua ruostuneen rautaportin saranain kitinää muistutava ääni:

— Onko se hän..... meidän kuuluisin keksijämme.....? Jota koko maa..... Niin, tarkoitan tuo, tuo kirottu lurjus! Onko se sama kuin se..... Vastaa! Onko se.....

Viime sanat hän huusi kaikin voimin, ja apulainen pilpitti pelästyneenä:

— On se tuota.....

Hän keskeytti, vilkaisten kalpavain katsein ovea, sillä päällikkö tarttui pöytänsä ja teki kokeen noutakseen ylös. Hän vaipui kuitenkin sillä kerralla takaisin, käheästi voikaisten. Sitten hän veti syvään henkeään ja karjui hurjastuneena:

— Lurjus! Miksi et sanonut sitä minulle? Sano se! Sano!

— Teidän ylhäisyytenne..... — vikisi vävisten apulainen. — Teidän ylhäisyytenne ei sattunut olemaan täällä..... ja.....

— Vait! Vai sinä tulet arvostelemaan minun työtäni! Sinäkö.....?

— Teidän ylhäisyytenne..... minä.....

— Vait! Etkö sinä kuule! — kiljui päällikkö käheästi, kuin tuketumaisillaan ja iski nyrkkiinsä pöytänsä. Onnettomuudeksi sattui hänen etusormensa loukkaantumaan, hän kilahti kuin kissa ja katsoi tuhoennustavasti apulaiseensa. Päällikkö soi itselleen kolmannen lasillisen, ja kun se oli loiskuen pudonnut pohjattomaan määräraipakkaansa, katsotti hän taas apulaista — niinkuin olisi päättänyt käyttää hänet suupalaksi ryyppyn päälle. —

— Ahaa! — ähkyi päällikkö virkistynein voimin. — Ahaa! Tietysti et sanonut, kun kerran tahdot ryöstää virkani..... Niin, virkani!

— Teidän ylhäisyytenne! — maankui apulainen valittavasti. — Teidän ylhäisyydenne.....

— Kas niin, konna! Hyvä, että tunnustat! — ärjyi päällikkö voitonriemuisesti. — Sinä olet yhdessä tuon toisen konnaan kanssa tehnyt salaliiton — yhdessä aiotte ryöstää virkani!

— Teidän ylhäisyytenne, — alkoi apulainen vieläkin surkeamman äänellä, mutta päällikkö keskeytti hänet, ulvoen hirmustuneena:

— Vait! Sinä tahdot virkani! — kurja, saastainen sammakko! Mutta se ei tule onnistumaan sinulle! Odotappas vähäsen..... vähäsen..... hie-man.....

Hän alkoi etsiä revolveria laati kostaan — ja apulainen ja sihteeri livistivät nopeasti tiehensä.

(Jatk.)

Kahdenkymmenen viiden vuoden kuluttua

(Jatk.)

Kukaan ei tiennyt mihin hän meni. Hiljattain valmistuneen torppansa hän jätti omille armoilleen. Hiljalle hän lähetti pienen paperilipun, jossa oli sanut: "Tapaamme vielä joskus — Joonas". — Tämä alussa vaivasi hieman Hiljan omaatuntoa, mutta hän pian unohti sen. Paperin palasen hän talletti ja sen jälkeen hän ei sitä enää muistanutkaan.

Kainki oli ohi. Häät oli vietetty. Joonaan katoamisesta ei enää kukaan muistanut mainitakaan. Jokainen eläi entiseen tapansa omaa elämänsä. Hilja oli jäänyt miehensä kanssa asumaan vanhustensa luo, sillä melkein heti häiden jälkeen Hiljalle selvisi se totuus, että hän oli pettynyt. Hänen miehensä ei voinutkaan hänelle hankkia niitä elämän mukavuuksia, joita oli luvannut ja joista hän niin toivorikkaasti oli u-neksinut. Nyt siis ei ollut muuta keinoa kuin tyytyä kohtaloonsa ja ottaa elämä vastaan sellaisena kuin se tuli. Joonas oli mailmalla. Hilja avioliitossa miehen kanssa, jota hän todellisudessa ei voinut rakastaa. Jospa hän vielä kerran saisi elää elämänsä uudelleen.

* * *

Joonas oli sitkeällä ja peräänantamattomalla taistelulla onnistunut saamaan itsellensä miellyttävän talon. Se oli pitäjän parhaimpia. Kateudella sivukulkijat katselivat sen pelloja ja kukoistavia niittyjä, mutta sen hankkimiseksi ja kuntoon saamiseksi oli Joonas saanut paljon taitella. Puutetta ja nalkää oli hän saanut kokea. Puutetta, niin tosin puutetta tunsi hän vieläkin. Hän kaipaasi rakkautta..... Nyt taasen kun hän istui pöydän ääressä, muisteli hän mennyttä elämänsä. Muisteli kuinka hän oli rakkaudessaan pettynyt. Pian tulisi olemaan kaksikymmentä viisi vuotta siitä, kun hänen rakastettunsa vietti häitä toisen kanssa. Silloin oli hän matkustanut pois kotiseudultaan. Hän muisteli, kuinka hän oli silloin kirjoittanut Hiljalle, "Tapaamme vielä joskus". Hän huokasi syvään ja mietti. — Niin sen tulee tapahtua. Nyt tulee hetki, jolloin menen tapaamaan Hiljaa, jota en ole nähnyt sen jälkeen kuin hän lähti oppimaan elämää. Tähän hän päätti ajatuksensa ja nousi ylös. Palvelijoilleen hän ilmoitti matkustavansa pois muutamiksi viikoiksi ja antoi heille ohjeet, kuinka hoitaa taloa hänen poissa ollessaan. Seuraavana aamuna hän lähti.

Kotikylässä oli jälleen hommaa. Nuori väki valmistui hopeahäitä Myllysen talossa, sillä pian tulisi olemaan kaksikymmentä viisi vuotta siitä, kun talon ainoa tytär oli viettänyt häitä samassa talossa. Kylään oli ilmestynyt joku outo mies jostain. Joku oli nähnyt hänen istuvan kieverin portailla. Ihmiset arvelivat hänen olevan äärettömän rikkaan. Mistä hän oli tullut, ja kuka hän oli, sitä ei kukaan tiennyt. Kylän nuori väki vaan edelleen valmisteli hopeahäitä ja Joonas koetti mahdollisimman tarkoin ottaa selvää kylän asioista, ollen aina mahdollisimman varovainen, että ei vaan kukaan pääsisi tietämään hänestä mitään.

Olihan sillä ajalla tapahtunut kaikenlaista, joka häntä osalta huvitti ja hämmästytti. Hän erikoisesti koetti saada selville tapahtumia Myllysen talossa. Hän hyvin levollisena ja

huoletoman näköisenä kuunteli kun hänelle kerrottiin Myllysen vanhusten molempien kuolleen ja kuinka vävy oli silloin jäänyt taloon isännäksi. Silloin oli talo myöskin lähtenyt kulkemaan kohti perikatoa. Nuorella isännällä ei ollut kykyä eikä haluakaan hoitaa taloa kunnollisesti. Sensijaan, että hän olisi viettänyt aikaansa kotona, kulki hän markkinoilla ja herrojen juomingeissa. Nyt oli talo vaarassa joutua velkamiesten käsiin. Tieto kaikista tästä sai Joonaan iloiselle mielelle ensimmäisen kerran kahdenkymmenen viiden vuoden ajalla. Hän oli päättänyt nyt hyvällä kostaa sen, joka hänelle oli niin paljon tuottanut surua ja onnettomuutta.

Myllylän talossa oli riemu ylimmillään. Häävieraat hanurin ja vju-lun säestyksellä pyörähtelivät tanssin tahdissa talon isossa vierashuoneessa. Ovelle ilmestyy se outo herrasmies, joka oli tullut paikkakunnalle hiljattain. Häneen heitetään kummastuneita katseita, mutta soittajat vaan edelleen vetelevät säveleitä ja nuoret tanssivat.

Outo herrasmies tarkastaa salia ikäänkuin etsien jotain, vaan turhaan. Viimein hän kysäsee vieressä seisovalta mieheltä, "missä ovat asanomaiset?"

"Enäntä on keittiössä. Emme tiedä missä isäntä on", hänelle vastataan.

Kenellekään sanaakaan sanomatta hän menee kohti keittiön ovea. Siellä hän huomaakin Hiljan istuvan pöydän luona keskustellen toisten naisten kanssa. Hän ottaa taskustaan nipun papereita, vakavin askelin menen Hiljan luo ja sanaakaan sano-

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 i.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseuran kokoukset pidetään kello 2 i.p. 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjo-las, joka torstai, kello 2 i.p. Osote: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. OSASTON OM- peluseuran kokoukset pidetään joka kuun ensimmäinen ja kolmas torstai osaston talolla kello 8. Osote 719 Montana Ave.

WAUKEGANIN, III., S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena torstaina, alkaen kello 8 illalla. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen kello 2 j. p. p. Kahvia kokouksen loputtua.

Humalia ja Maltaita kotivalmisteista juomaa varten.

Gold Crest Maltaat on 100 pros. puh-taista ohrista valmistettua.

Gold Crest Humalat ovat parhaita californialaisia Humalia.

1 kannu Gold Crest Maltaita)	
1 paketti Gold Crest Humalia)	\$1.50
3 kannua maltaita ja 3 pakettia hu-	
malia	\$4.00
6 kannua maltaita ja 6 pakettia hu-	
malia	\$6.25
12 kannua maltaita ja 6 pakettia hu-	
malia	\$12.00

Valmistettu Milwaukeea.

Lähetäkää raha tulemaan posti- tai expressi maksusoituksena.

Lähetämme heti tilaukseenne tulemaan pakettipostin välityksellä.

Gold Crest Products Co.,
51 Oneida Street, Milwaukee, Wis.

— Kenelle ei vielä tule Toveritar, kiiruhtakoon tilaamaan sen heti!